

Dobrý podvečer dámy a pánové, pane senátore,
pane starosto, vážení hosté.

Dovolte mi začít slovy Alberta Einsteina:

***Svět nebude zničen těmi, co páchají zlo, ale těmi,
kteří se dívají, aniž by proti tomu cokoliv udělali.***

Dnes si připomínáme den válečných veteránů,
bojovníků a vojáků, kteří bojovali a mnozí z nich
padli na bojištích všemožných konfliktů. **Většinou
to byli ti, co se přestáli dívat a začali konat.**

Jak už to bývá na konci každé války, věří se, že ta
skončená byla poslední. Podobné pocity možná
měli i ti, kteří **11. listopadu 1918** podepisovali
příměří ve vlakovém voze poblíž francouzského
města **Compiègne**.

V ten den byly definitivně ukončeny **boje 1.
světové války** a 11. listopad se symbolicky začal
připomínat jako **den válečných veteránů**.

Můj dědeček byl v tu dobu na cestě domů z italské
fronty. Pár dnů po svém návratu do domovského
Uherského Brodu vstoupil jako **dobrovolník do
Slovácké dobrovolecké brigády**, aby už 17.
listopadu 1918 složil vojenskou přísahu nově
vzniklé Československé republice. Domů se vrátil
defacto jako **válečných veterán až v roce 1920** po
veřejnosti málo známých vleklých bojích
s **maďarskými bolševiky na obranu našich hranic
na jižním Slovensku**.

I na jeho počest jsem si dnes připnul **vlčí mák** jako
symbol tohoto dne, přejatý z básně ***Ve
flanderských polích***. Napsal ji v roce 1915
kanadský vojenský chirurg John McCrae, tři roky
předtím než padl na západní frontě poblíž
belgického města Ypres.

Vlčí mák jako symbol pomoci válečným
veteránům a invalidům jsem si připnul také na
počest padlých z obou válek, jejichž pomníky – a
to mne velmi těší – jsou u nás většinou pečlivě
udržované.

Připnul jsem si jej i na počest všech, kteří ve **válkách bojovali** a také těch, co se zapojují v rámci **současných vojenských misí**.

Za týden si připomeneme 17. listopad 1989 a budeme oslavovat 30 let svobody. **Chápeme v dnešní neskutečně blahobytné době dobře význam tohoto slova?**

Dokážeme ocenit oběti těch, kteří za svobodu umírali?

Nezapomínáme na ně v bláhové víře, že nám už tady žádný válečný konflikt nehrozí?

Podobné otázky mne napadaly, když jsem nedávno stál před rodným domem **Jana Křtitele Kubiše** v Dolních Vilémovicích, nyní muzeem.

Kolik lidí si dnes vzpomene na parašutisty z cyrilometodějské krypty anebo třeba na ty dva Kobzíka s Vancem, kteří v květnu 1944 zahynuli v nedalekých Rudicích?

Vnímáme symbolický přesah jejich činů? Jsme ochotní pro svobodu něco udělat, bojovat a třeba i umírat?

Před časem mi kolegyně poslal odkaz na video klip. Možná jej znáte, jmenuje se „**Unsung hero**“. Zachycuje v několika krátkých epizodách přístup mladého Thajce k na první pohled běžným životním situacím. Chová se přitom tak, že i místním přihlížejícím to připadá poněkud pošetilé. **Tu pomůže staré ženě, rozdělí se s potulným psem o oběd, jinde vadnoucí kytku posune pod okap či chudé dívence přispěje na školné.**

Jsou to taková **malá hrdinství**, kvůli kterým – jak naznačují srozumitelné anglické titulky – o něm nebudou psát v novinách, ani se neobjeví v televizních zprávách.

Ať už ono „**Unsung hero**“ přeložíme jako **neopěvovaný, nenápadný, či neznámý hrdina**, je to pokaždé člověk, který projeví **osobní statečnost**, obětuje sám sebe nebo něco ze svého ve prospěch druhých, aniž by čekal, že dostane metál, peníze či jinou odměnu.

Pokorně o svých činech mlčí, nedává je na facebook, aby získal co nejvíce „liků“. **Jednoduše proto, že své skutky vnímá jako samozřejmost.**

Takovými hrdiny jsou pro mne nejenom vojáci, ale i policisté a hasiči.

Potřebujeme i dnes takové lidi? Podle mne ano.

Nabízí se ještě další otázky.

Jak jsme na tom my sami?

Dokázali bychom se, podobně jako **tři šumičtí váleční veteráni z II. světové války – poručík Vojtěch Bartoš, svobodník Mikuláš Slíva, sgt. Jan**

Kubáň - jejichž pamětní desku za chvíli odhalíme, postavit se zlu, kterého je kolem nás stále dost?

Anebo se budeme jenom spokojeně dívat a nedělat nic?